

Predikan Palmsöndagen 2023-04-02

Den Gode herdens kyrka, Helsingborg

Texter:

Sakarja kapitel 2, vers 10-13

Filipperbrevet kapitel 2, vers 5-11

Psaltaren psalm 118, vers 19-29

Johannesevangeliet kapitel 12, vers 1-16

Psalmer: 443, 45, 38 b, 288

För några år sedan så hörde man då och då att äldre människor som fick frågan vad de skulle gjort mer av om de fick leva om sitt liv, svarade genom att ta upp väldigt vardagliga saker, som att ätit mer glass eller lekt mer med sina barn när de var små, eller uppskattat de enkla tingen som hälsa och gemenskap, istället för att jaga lyckan, eller jaga den på annat håll, och odlat bilden av att något hela tiden fattades.

Man ser inte sådana här berättelser längre, eller så är det så att jag p g a logaritmer helt enkelt inte står i de informationskanaler där sådana budskap sänds, vilket ju i och för sig är konstigt!

Låt oss nu ta med oss den frågan till Palmsöndagens berättelse, så som evangelisten återger det som hände där utanför Jerusalem. Det första vi då lägger märke till är att Johannes är noga med att betona tiden då detta sker, det står ju "sex dagar före påsken", alltså konkretion och relation till påsken, för en ny tydning står för dörren av den traditionella befrielsen från Egypten

och Guds löften om befrielse i utlovat land. Och befrielsen mer än antyds genom den utförliga beskrivningen av byn Betania. Inte bara att det var byn som Lasaros bodde i, lyfts fram, också att det var där Jesus hade uppväckt Lasaros från de döda betonas. Eftersom vi vet av andra berättelser att det var känsligt att uppväcka någon från döden, och att sådana omstörtande, s k subservisa handlingar av biologi och samhällsordning kunde betraktas som farliga, och något som inte får upprepas, så är det faktum att Jesus återvänder till Betania, alltså brottsplatsen, ett sätt för evangelisten Johannes att berätta att Jesus inte räds något, att han står för det han gjort, i sitt livsprojekt att gå mot döden, och befria människor från sjukdomar och utsatthet, skuld och destruktiva självbilder, till ett nytt liv, ett påskgenomgången liv. Kort sagt: Ingen fegis.

Vad händer då där i Betania - jo detsamma som i våra bästa stunder, gemenskap kring matbordet, fest, glädje och skapandet av minnen som bär. Ännu en gång gör den ena systemen, Maria, något som var oerhört starkt, och också säkert för någon för starkt, hon torkar ju Jesu fötter med sitt hår efter det att hon smort in dem med olja. En helt obegriplig handling, kan det tyckas, men för de närvarande var anspråket handlingen bar på tydligt: Nu är han smord, en Messias, invigd, för sitt uppdrag - att inta tronen, i Jerusalem. Och mycket riktigt strax efteråt rider han in på det konungsliga djuret, åsnan.

Det växte inga palmträd i Jerusalem - så människorna kan inte ha dragit av bladen från några träd, även om vi inom oss fortfarande har den bilden. Istället var det så att palmbladen var importerade för att användas vid gudstjänster i templet under påsken. Och just dessa palmblad användes nu för att hylla den

kung som var på väg till sitt tempel. Det är starkt, och det står också tydligt i johannestexten att de tog palmkvistar och gick ut för att möta honom.

Alltså de gick ut ur Jerusalem, ut genom muren, för att möta Jesus. Detta kan tolkas rent fysiskt-geografiskt, men också symboliskt, att gå ut ur något, och ta med sig sina palmkvistar, som var avsedda för något annat - eller var det just för detta? Gå ut på samma sätt som Jesus gick ut ur sin gudomlighet, genom kenosis, alltså utblottelse, förebildlig ödmjukhet, till fullbordad inkarnation, historienärvaro och mänsklighetsblivande.

Varför behövde Jesus som var känd för att vara en vandringspredikant, en helare och undergörare, en åsna, den sista biten på sin tre års långa verksamhet. Ja, det enkla svaret är självklart, för att åskådliggöra sitt anspråk att vara kung, om än annorlunda, som förhöret hos Pilatus några dagar senare skulle visa. Men kanske också för att han hade så mycket last med sig, last i överförd mening, eftersom det han kom med, som kung var det som gjorde honom till kung, den konstitution som gäller i hans rike, som är något annat än att ha ätit mer glass. För när han red in där i Jerusalem så kom han med lasten, sitt livsmanus, sin historia, det han stod för och sysslat med:

- bota sjuka människor,
- befria förtryckta,
- ge hungriga människor mat.

Det var hans och är vårt livsprojekt: ett gott samhälle i en värld där vi är till för varandra, och tvättar och när det behövs smörjer varandras fötter för att kunna

göra storverk, fortsätta menar jag, nu när portarna i muren är öppnade för rättfärdighet, som psalmisten idag diktar (Ps 118), öppnade från människans insida.